

[Formanden]

og foreningers bidrag til politiske partier), hr. Ib Christensen, har ordet.

Ib Christensen (DR):

Først et par ord om fremskridtspartiets forslag. Problemet i fremskridtspartiets forslag er, at det er uendelig vanskeligt at afgrænse, hvad der er politiske formål. Derfor har vi taget konsekvensen efter at have gennemlæst omhyggeligt, hvordan forhandlingerne har været, og hvad svarene har været fra regeringen og ministrene omkring afgrænsningsproblemerne, og vi må nok indrømme, at det er umuligt at foretage en afgrænsning, når det drejer sig om politiske formål. Vi drømmer ikke om at forbyde, at LO yder støtte til Aktuelt f. eks., eller at fagbevægelsen støtter Folkebevægelsen eller frihedsbevægelser. Derfor har vi nøjedes med at konstatere, at det drejer sig om politiske partier. Det er den virkelige anstødssten, og det er dér, problemet ligger.

Man kan også bebrejde fremskridtspartiet, at man opererer med det såkaldte checking in-system, dvs. at man aktivt skal meddele det til sin organisation, hvis man vil støtte et politisk parti. Vi siger, at det skal være checking out-princippet, dvs. at man aktivt skal meddele sin organisation det, hvis man ikke ønsker, at nogen del af éns kontingent skal gå til det pågældende politiske parti. Det sidste er jo en langt mildere form og den form, der er gældende i Storbritannien og med ændringer har været gældende siden 1931, men dog været gældende som minimumsprincip. Derfor undrer det mig principielt, at socialdemokratiet ikke kan tiltræde dette.

Jeg kan godt bebrejde fremskridtspartiet, at man overhovedet ikke har taget hensyn til de politiske og saglige indvendinger, der er kommet mod det oprindelige princip, efter at man har afskrevet det forslag, som vi i 1974 fremsatte her i tinget.

Jeg er lidt skuffet over arbejdsministerens, men det gælder også modstandernes indlæg i øvrigt. Man går ikke ind i en egentlig debat, men afviser bare og siger, at det har vi snakket om så mange gange før. Når arbejdsministeren siger, at det må være enhver forenings eller organisations selvfølgelig ret at træffe beslutning, uden at lovgivningsmagten blander sig i dette, må man sige, at hvis det er

regeringens udgangspunkt og princip, hvordan i alverden kan man så medvirke til en tvangsindkomspolitik, hvor folketingets flertal og regeringen i virkeligheden fastsætter de lønninger – og priser for den sags skyld – som arbejdsmarkedets parter og erhvervslivet skal leve under? Det turde i høj grad være et indgreb i fundamentale rettigheder i fagbevægelsen og i øvrigt i organisationernes og erhvervslivets forhold. Der er altså en bastant diskrepans mellem på den ene side, at man absolut ikke må blande sig, skønt det, det drejer sig om, kun er at sige, at vi ikke forbyder faglige organisationer eller arbejdsgiversammenslutninger at yde tilskud til politiske partier, men at gør de det, skal det ske gennem fonde, hvor kun de medlemmer, der ikke aktivt har sagt fra, betaler. Det er et langt mindre vidtgående indgreb i fagbevægelsens og erhvervslivets organisationers, arbejdsgiversammenslutningers indre forhold, end tvangsindkomspolitikken er.

Derfor er der en overordentlig modstrid mellem ord og handling fra regeringens side, når den siger, at det er det princip, man står på.

Det er da rart, at ministeren konstaterer, at vores forslag er mindre uspiseligt; det er da altid noget. Men ministeren kommenterer ikke, hvad vi har taget med ind i bemærkningerne nu: at vi ikke kan se, at vores forslag er i modstrid med ILO-konventionen eller resolution nr. 87 af 1948. Det var det, som ministeren i 1978 bragte i marken som led i afvisningen af vores forslag.

Hr. Bakholt fra socialdemokratiet synes, det er på tide, at det forslag kommer i papirkurven. Dertil vil jeg rent principielt sige, at det må være rigtigt, når der har været nyvalg til folketinget, at man genfremsætter forslag under indtryk af de saglige indvendinger, der er kommet, i en ny folketingsperiode. Jeg mener ikke, man fra år til år i samme folketingsperiode kan komme med de samme forslag uændrede. Men når der har været folketingsvalg i mellemtiden og man i øvrigt tager hensyn til de politiske og saglige indvendinger, der har været, må det være berettiget at rejse sagen igen.

Så vil jeg sige både til hr. Bakholt og til hr. Tyroll: vores forslag er ikke rettet mod fagbevægelsen, men rettet imod tvangsbidrag, hvad enten det drejer sig om arbejdsgiversammenslutninger, eller det er faglige organi-